

VLADIMIR MEGRE

ZVONKI CEDAR RUSKI

Prema tvrdnji Anastazije, u tekst su unesena slova i sklopovi riječi koji blagotvorno djeluju na čovjeka.

To je djelovanje moguće osjetiti pri čitanju,
kad sluh nije pod utjecajem zvukova što ih
proizvode predmeti i mehanizmi
koji nisu prirodni.

Prirodni zvukovi, kao što su pjev ptica,
romon kiše, šuštanje
lišća na drveću, pomažu čovjeku
u pozitivnom djelovanju.

Riječ izdavača

U vrijeme izdavanja prve knjige u Rusiji, ovo kazivanje Anastazije, potvrdilo je u svojim pismima više od pet tisuća čitatelja.

Prevoditeljica je nastojala umnogome sačuvati ritam izvornika i autorov stil.

Vladimir Megre

ZVONKI CEDAR RUSKI

Ova knjiga možda govori o tome kakvi smo bili.
Ili o tome kakvi bismo trebali biti.

Druga knjiga

AMRITA

2004.

RIJEKA

Naslov izvornika:

“Звениющие кедры России”, Диля

Copyright © Vladimir Megre, 2003.

Copyright za hrvatski jezik: Udruga "Amrita", 2004.

II. izdanje; 2007.

Sva prava pridržana. Sadržaj ove knjige ne smije se reproducirati u bilo kojem obliku bez prethodne dozvole nositelja autorskih prava, osim u kraćim izvacima zbog citiranja ili kritike.

Izdavač: Udruga "Amrita", Kršinićeva 20, 51000 Rijeka

www.anastazija.hr

amrita@hi.t-com.hr

Prijevod: Andreja Varoščić-Austin

Lektor: Karol Visinko

Korektor: Andreja Varoščić-Austin

Grafička priprema: Vladimir Šijan

Ovitak: Goran Božić

Tisk i uvez: Tiskara LAMBERT, Rijeka

Naklada: 1000

CIP - Katalogizacija u publikaciji
Sveučilišna knjižnica, Rijeka
UDK 821.161.1-31=163.42

MEGRE, Vladimir

Zvonki cedar ruski/
Vladimir Megre; prevela s ruskoga
Andreja Varoščić. – Rijeka: Udruga
"Amrita", 2004. – 192 str.; 20 cm.

ISBN 978-953-99304-1-5 (cjelina)

Knj. 2: Zvonki cedar ruski. – 2004.
Prijevod djela: Звениющие кедры России.

ISBN 978-953-99304-2-2

101214038

ISBN 978-953-99304-2-2

JE LI ONA SVEMIRKA ILI JE ČOVJEK?

Prije nego što nastavim svoju priču o događajima koji će uslijediti, koji su povezani s Anastazijom, želio bih zahvaliti poglavarima svih vjeroispovijesti, znanstvenicima, novinarima i ostalim čitateljima, koji su mi poslali pisma, knjige iz područja duhovnosti i objašnjenja u vezi s događanjima u prvoj knjizi. Anastaziju imenuju različito. U tisku je zovu "Gospodaricom iz tajge", "Sibirskom čarobnjakinjom", "Proročicom", "Božanskim očitovanjem", "Svemirkom". Na pitanje jedne moskovske novinarke: "Voliš li Anastaziju?" – tako sam i odgovorio: "Ne mogu odrediti svoje osjećaje". I odmah se pronio glas da ja nešto ne shvaćam zbog duhovne nezrelosti. Ali kako je moguće voljeti, ne znajući koga voliš? Ta još uvijek nema jedinstvenog mišljenja o Anastaziji. Polazeći od njezine tvrdnje: "Ja sam čovjek. Žena" – pokušao sam se u to uvjeriti i pronaći objašnjenje za njezine neobične sposobnosti. U početku mi je sve polazilo za rukom.

Tko je Anastazija?

Mlada žena, koja je rođena i živi kao pustinjakinja u skrivenoj sibirskoj tajgi, koju su, nakon smrti roditelja, odgojili djed i pradjed, koji isto tako žive kao pustinjaci.

Može li se smatrati neobičnim što su joj divlje zwijeri privržene?

U tome nema ničeg neobičnog. U seoskom se dvorištu okupljaju različite životinje, koje su miroljubive jedna prema drugoj, i s poštovanjem se odnose prema svom gospodaru.

Teže je bilo shvatiti način na koji ona može vidjeti na udaljenosti, poznavati detalje različitih događanja čak otprije tisuću godina i neometano se snalaziti u našem današnjem životu. Na koji način radi njezin zračak, kojim iscijeljuje ljudе na udaljenosti, prodire u dubinu prošlosti i pogledava u budućnost?

Profesor filozofije K. I. Šiljin*, dopisni član MAI-a, napisao je u svojim radovima, posvećenima analizi mišljenja i djelovanja Anastazije: "Stvaralački potencijal Anastazije jest – univerzalan, a ne čisto individualan dar Boga, dar Prirode. Svi smo mi, i svatko od nas zasebno, povezani s Kozmosom.

Izlaz iz nadolazeće tragedije vidi se u harmoničnoj sintezi kultura-načela. Razvitak ovakvog tipa kultura, s harmoničnim i čistim djetinjstvom, daje "ženski" tip kultura. Ovaj se tip kultura izrazio najpotpunije i najuvjerljivije u budizmu, kao i u našoj Anastaziji. Stoga se i navodi sljedeći niz jednačenja:

Anastazija = Tara = Buda = Majtreja.

Anastazija predstavlja savršenog čovjeka, koji je nalik Bogu".

Je li to tako, ili nije, o tome neću ja suditi. Samo je neshvatljivo zbog čega onda ona ne piše nikakva učenja, kao i svi prosvijetljeni, koji su nalik Bogu, nego se dvadeset godina, otkako je zrela, bavi ljudima iz seoskih ljetnikovaca.

Pročitavši mišljenja znanstvenika, ipak sam mogao zaključiti da ona nije nekakva luda žena. Iz razloga što je znanost barem postavila hipoteze u vezi s onim o čemu je ona pričala, i provodi istraživanja koja se odnose na pojedina područja.

Tako je, naprimjer, na pitanje: "Anastazija, na koji ti način pronalaziš i oblikuješ različite situacije otprije tisuću godina, i kako možeš vidjeti misli velikih ljudi iz prošlosti?" – ona odgovorila:

- Prva je misao, prva riječ bila Stvoriteljeva. Njegove misli žive do danas, nevidljive su nam u našem okruženju, i zauzimaju prostranstvo svemira, odražavaju se u materijalnim živim tvorevinama, što su stvorene radi onoga što je najvažnije, radi

* Prof. dr. K. I. Šiljin, Institut zemalja Azije i Afrike, Moskovsko državno sveučilište. MAI, Moskovski zrakoplovni institut; rus. Moskovski aviacionni institut. (Napomena prevoditeljice).

čovjeka! Čovjek jest – dijete Stvoritelja. I kao i svaki roditelj, on nije mogao poželjeti za svoje dijete manje od onoga, što je imao sam. On mu je dao sve. I više od toga – slobodu izbora! Čovjek može stvarati i usavršavati svijet snagom svojih misli. Svaka misao što ju je stvorio čovjek ne odlazi u nepovrat. Ako je ona svijetla – ona zauzima svijetlo prostranstvo i staje na stranu sila svjetla, aко je mračna – na suprotnu stranu. I danas svaki čovjek može upotrijebiti bilo koju misao, koju je jednom stvorio čovjek ili Stvoritelj.

- A zbog čega se njima onda svi ne koriste?
- Svi se ljudi njima koriste, ali različito. Da bi se njima koristili, treba misliti, što ne uspijevaju svi, zbog svakodnevne žurbe.
- Dakle, treba se zamisliti – i sve će uspjeti? Štoviše, i misli Stvoritelja će se moći spoznati?

- Da bi se spoznala misao Stvoritelja, treba dostići njemu svojstvenu čistoću namjere i brzinu kretanja Njegove misli. Da bi se spoznala misao prosvijetljenih, treba imati njihovu čistoću namjere i misliti brzinom njihove misli. Ako neki čovjek nema dostačno čiste namjere da može uspostaviti odnos s područjem gdje su rasprostranjene sile svjetla, čovjek će ih tada uzimati iz suprotnosti koja je mračna, zbog čega će mučiti i sebe i druge.

Ne znam je li ovim njezinim tvrdnjama dao posredno ili neposredno objašnjenje direktor Međunarodnog instituta teoretske i primijenjene fizike Ruske akademije prirodoslovnih znanosti, akademik A. E. Akimov, u časopisu "Čudesna i pustolovine", u članku "Fizika priznaje Viši Razum". On piše: "Postojala su i postoje dva smjera u poznavanju Prirode. Jednoga predstavlja zapadnjačka znanost, odnosno znanja do kojih se dolazi ako se kreće od one metodološke osnove, koja prevladava na Zapadu, kao što je dokaz, pokus. Drugoga predstavlja – istočnjačka, odnosno znanja koja su dobivena izvana, ezoterijskim putem, u stanju meditacije. Ezoterička se znanja ne stječu, ona su mu dana.

Dogodilo se tako da se u jednom trenutku ovaj ezoterički put izgubio, i stvorio se drugi, jako složen i spor. Nakon posljednjih tisuću godina, tijekom kojih smo slijedili ovaj put,

mi smo stekli znanja, koja su bila poznata na Istoku prije tri tisuće godina.

Ja intuitivno vjerujem da su bili u pravu oni, što su govorili: materija, koja na razini polja zauzima čitav Sveti svemir, predstavlja neku međupovezanu strukturu. Stanislav Lem je u svojoj knjizi "Zbroj tehnologija", u poglavlju "Sveti svemir kao superkompjuter", izrekao misao o tome da postoji gigantski mozak-Sveti svemir, poput kompjutera. Zamislite računarski stroj kojega pri opsegu vidljivog Svetog svemira (polumjera veličine 15 milijardi kilometara) zauzimaju elementi opsega 10-33 cm³.

I naravno, takav mozak, koji zauzima čitav Sveti svemir, ima mogućnosti, koje ne možemo dokučiti, niti ih u mašti zamisliti. Uzmemo li u obzir da u stvarnosti ovaj mozak ne djeluje na načelu na kojem djeluje kompjuter, nego na osnovi torzijskih polja, tad će postati jasno sljedeće: očitovanja Apsoluta u Schellinga ili Šunjata drevne vedske književnosti upravo i jesu – računarski stroj. I pored njega u svijetu nema ničega drugoga. Sve ostalo jest – ta ili druga forma Apsoluta".

Evo što je o zračku, koji djeluje na udaljenosti, napisao redovan član Ruske akademije medicinskih znanosti, akademik Vlailj Kaznačejev, u članku "Živi zračci i živo polje", u časopisu "Čudesna i pustolovina", u broju od 3. svibnja 1996. godine:

"Vernadski je vjerojatno bio u pravu kad je postavio pitanje: Kako na idealan način, putem misli, prevesti planet Zemlju u za nju novu evolutivnu fazu? Kako? Pa jedino uz rad, i jedino uz prasak, i putem djelatnosti, koja je tehnološka, iako ovako jednousmjereno to ne treba objašnjavati.

Činjenice upućuju na to da čovjek, operater, može mijenjati na udaljenosti mnoge podatke, što ih pokazuju elektronski uređaji. On kao da iskrivljuje skalu uređaja s udaljenosti. U nas se sad u Novosibirsku izvode radovi na uspostavljanju veze s dalekim relacijama, s Noriljskom, Diksonom, Simferopoljem; izvode se i radovi koji su povezani s Tjumenskim trokutom, s američkim centrom na Floridi, i uspostavlja se sigurna i točna veza s dalekim relacijama, s čovjekom, s uređajem i s operaterom.

Mi se susrećemo s nepoznatom pojmom – s recipročnim djelovanjem žive tvari na velikim udaljenostima".

U člancima, nažalost, ima mnogo nerazumljivih pojmove, citiranja radova drugih znanstvenika. Teško ih je sve pročitati, i uz to još i shvatiti.

Ipak sam došao do zaključka da je znanosti poznata mogućnost sporazumijevanja ljudi na udaljenosti. Znanost zna i za svemirsku banku podataka, kojom se služi Anastazija. Ona je naziva područjem, gdje su rasprostranjene sile svjetla, u kojemu žive misli, što ih je ikada stvorio čovjek. O tome također govori suvremena znanost i naziva ga superkompjuterom.

Trebao sam također shvatiti kako sam ja, koji uopće ne poznajem književno umijeće, i nemam odgovarajuće obrazovanje, uspio napisati knjigu, i ova knjiga uzbuduje lude.

Kad sam bio u tajgi, Anastazija je rekla: "Učinit ću od tebe pišca. Napisat ćeš knjigu, koju će čitati mnogo ljudi. Ona će blagotvorno djelovati na čitatelje".

Evo, i knjiga je napisana. I može se reći da je za to jedino ona zaslužna. Ali sada treba odrediti na koji način ona djeluje na stvaralačke sposobnosti drugih ljudi. No dosad to nikome nije uspjelo.

Ne bismo li olakšali zadaću, jasno, mi bismo mogli reći da i ja imam nešto dara, i da sam samo iznio zanimljive obavijesti, koje sam od nje dobio. I čini se da onda sve dolazi na svoje mjesto. Za sve postoji objašnjenje. Ne treba dalje trošiti vrijeme na čitanje knjiga iz područja znanosti i duhovnosti, postavljati pitanja stručnjacima. I onda je Anastazija progovorila o pojavi, kojoj nisam uspio pronaći objašnjenje niti ja, niti moji pomoćnici.

Ako se sjećate, pisao sam u prvoj knjizi, kad mi je rekla još prije dvije godine: "Umjetnici će načiniti moje portrete, pjesnici će pisati pjesme, i bit će snimljen o meni film. Ti ćeš sve to promatrati i prisjećati me se..."

Na moje pitanje: "Može li ona stvarno predviđati budućnost?" – djed Anastazije mi je odgovorio: "Vladimire, Anastazija ne predviđa budućnost, ona je može oblikovati i ostvarivati".

Riječi, to su samo riječi. Tko bi znao što mi sve ne govorimo. Pa ovim riječima nisam pridao osobitog značaja, shvativši ih slikovito. Jer nisam mogao niti naslutiti s koliko će se preciznosti ostvariti sve što je govorila Anastazija. Ali događa se ono što je nevjerljivo!

Ostvaruje se ono što je govorila Anastazija.

Ispočetka su se prosipali stihovi poput bujica. Jedan sam dio objavio na kraju prve knjige. A zatim su u raznim gradovima ljudi počinjali osnivati čak i "Domove Anastazije". U prvoj od njih, u gradu Gelendžiku, bile su izložene slike moskovske umjetnice Aleksandre Vasiljevne Sajenko, i one su posvećene Anastaziji, prirodi.

Pošao sam posjetiti ovaj Dom i razgledao sam velike slike, koje su prekrivale zid... Kao da se počeo mijenjati prostor koji ih je okruživao.

S mnogih me je slika dobrostivim pogledom promatrala Anastazija. A sadržaji... Možete li shvatiti da su na nekim slikama bili sadržaji iz još neobjavljene druge knjige? Kao i svjetleća kugla, što se katkad pojavljivala u blizini Anastazije. Potom sam doznao da ova umjetnica ne slika kistom, nego vršcima prstiju. Većina ovih slika već je rasprodana, ali su ostavljene na izložbi, jer ljudi stalno dolaze ne bi li ih razgledali. A jednu mi je sliku umjetnica darovala. Na njoj su bili naslikani Anastazijini roditelji. Nisam mogao odvojiti pogled od lica njezine majke.

Razni su studiji počeli predlagati snimanje filma o Anastaziji, pa sam to prihvatio kao nešto što se podrazumijeva.

Dodirujući rukama slike i stranice na kojima su tiskani stihovi, slušajući pjesme i gledajući kadrove snimljenog kinofilma, pokušao sam pronaći nekakav smisao u onome što se događalo.

A onda je Moskovski istraživački centar, koji se bavi istraživanjem pojava u vezi s Anastazijom, donio zaključak:

"Veliki duhovni učitelji, koje čovječanstvo prepoznaje po njihovim religioznim učenjima, filozofskim i znanstvenim istraživanjima, ne postižu brzinu djelovanja Anastazije na ljudski potencijal. Njihova su se učenja jasno očitovala u stvarnom

životu nakon stoljeća i tisućljeća od njihova pojavljivanja.

Mimoilazeći moralne pouke i različite rasprave iz područja duhovnosti, Anastazija je uspjela za svega nekoliko dana i mjeseci, na neki tajanstveni način, neposredno djelovati na osjećaje i izazvati provalu osjećaja, stvaralački zanos, što se pokazao u stvarnim djelima različitih ljudi, koji su se s njom povezali svojim mislima. Mi ih možemo prepoznati kao umjetnička djela, kao nadahnuto uznošenje k svjetlome i k dobrome".

Kako to da ova osamljena pustinjakinja, koja živi sama u skrivenoj sibirskoj tajgi, izgleda kao da istodobno lebdi nad materijalnim prostranstvom, gdje se odvija naš život?

Na koji način ona uspijeva preko ruku drugih ljudi materijalizirati djela? Sva ona govore o svjetlome, o dobrome, o Rusiji, o ljubavi i o prirodi.

"Ona obasipa svijet uzvišenom poezijom ljubavi. Za proljetne će kiše stihovi i pjesme očistiti našu Zemlju od sakupljene nečistoće" – rekao je djed Anastazije.

- Pa kako će to ona učiniti? – upitao sam.

Odgovorio mi je:

- Uz pomoć stvaralačke energije kojom će se pokrenuti osobne težnje, ona će širiti nadahnuće i buditi svjetlost snagom svoje maštice.

- Koja je to sila skrivena u njezinoj mašti?

- Sila Čovjeka-Stvoritelja.

- Ali čovjek za svoja djela treba dobivati nagradu, počasti, novac, položaj. A ona to daje drugome besplatno. Zašto?

- Ona je samodostatna. Osobno zadovoljstvo i iskrena ljubav barem jednoga – za nju je najveća nagrada – odgovorio je djed Anastazije.

No dosad nisam pronašao potpuni smisao ovih odgovora. Ne bih li doznao tko je to Anastazija, i ne bih li odredio kakav je moj odnos prema njoj, nastavio sam slušati različita mišljenja o njoj i čitati o duhovnosti. Tijekom godine i pol progutao sam više

knjiga nego za sav prethodni život. I do čega je to dovelo? Samo do nepobitnog zaključka: neke "mudre" knjige, koje polažu pravo na povijesnu vjerodostojnost, duhovnost i iskrenost, sadrže besramnu laž. Do takvoga me zaključka dovela situacija, povezana s Grigorijem Rasputinom.

U prvoj knjizi o Anastaziji naveo sam citat iz povijesnog romana-kronike V. Pikulja "Na krajnjoj granici".

U romanu se govori o tome kako je polupismeni seljak Grigorij Rasputin, iz zabitoga sibirskog sela, gdje raste sibirski cedar, došao 1907. godine u prijestolnicu ruskoga carstva. On je iznenadio svojim predviđanjima carsku obitelj u čiju je kuću zalazio, i prespavao je s velikim brojem uglednih žena. Kad su ga htjeli ubiti, iznenadili su se kako je mogao ustati od stola i izaći na kućno dvorište, nakon što je popio čašu u koju su mu usuli cijankalij. A zatim je knez Jusupov pucao iz pištolja iz neposredne blizine u Rasputina koji se rušio. Iako je bio izrešetan mećima, on je još uvijek živio. Ranjeno tijelo su bacili s mosta u vodu. Zatim su ga ulovili i spalili.

Tajanstveni i zagonetni Grigorij Rasputin, koji je sve iznenadio svojom izdržljivošću, odrastao je u kraju gdje raste cedar.

Evo kako su novinari onoga vremena ocjenjivali njegovu izdržljivost:

"U dobi od pedeset godina on je mogao započeti orgijanje u podne i nastaviti svoju divlju zabavu sve do četiri sata u noći; sav od bluda i pijanstva svratio bi ravno u crkvu na jutarnju službu, gdje je odstajao u molitvi do osam ujutro, a zatim bi pošao kući, gdje bi se izlijječio čajem i, kao da ništa nije bilo, Griška bi do dva sata primao goste, a zatim bi pokupio dame i otišao s njima u banju, a iz banje bi odjurio u restoran izvan grada, gdje bi se ponavljala dogadanja prethodne noći – niti jedan normalan čovjek ne bi mogao izdržati sličan ritam".

Kao i u mnogih, i u mene se u skladu s ovim riječima, stvorila slika raskalašenog Grigorija Rasputina. A sudbina gotovo kao da je nametnula drukčiju obavijest za razmišljanje.

Evo što je papa Ivan* zapisao o Grigoriju: "Danas se iznosi iz vode netaknuto tijelo svetog redovnika, koje, čini se, nije niti pronađeno. I njegovi sinovi, što ih je čuvao u tajnosti, uči će u kovčeg uz molitvu".

Pa što se događa? S jedne strane o njemu pišu da je razvratnik, a s druge – sveti redovnik. Što je istina? Što je laž?

I onda sam slučajno dobio u ruke tekst sa zabilješkama Grigorija Rasputina, što ih je pisao dok je boravio u Svetoj Zemlji (poslao ih je u Pariz Lobačevski, izbjeglica iz SSSR-a). Evo teksta: "More pruža utjehu bez imalo napora. Kad ustaješ ujutro, a valovi pričaju, zapljuskuju i donose radost. I sunce obasjava more, kao da se tiho, tiho uzdiže, i tad duša čovjeka zaboravlja na čitavo čovječanstvo i promatra svjetlost sunca; i budi se u čovjeka radost, a duša osjeća knjigu života i višu mudrost života – neopisivu ljepotu! More nas budi iz sna ništavila, i mnoge misli dolaze same po sebi, bez imalo napora.

More jest – prostranstvo, a um je još prostraniji. Nema kraja ljudskoj mudrosti, i ne mogu je primiti ni svi filozofi. Ima još uvišene ljepote, kad se sunce spušta iza mora i zalazi, i kad se njegove zrake sjaje.

Tko može procijeniti sjajne zrake? One griju i miluju dušu i liječe, pružajući utjehu. Sunce u minuti zalazi za goru, a duša će čovjeka malo žaliti za njegovim predivnim sjajnim zrakama... Pada mrak.

O, kakva samo tišina nastaje... Nema čak niti glasova ptica. Zamislivši se, čovjek počinje hodati palubom, i spontano se prisjeća djetinjstva i sve ništavnosti, uspoređujući taj svoj mir s ništavnošću svijeta, i u tišini razgovara sa sobom, i želi s nekim rastjerati tjeskobu, što su mu je utjerali njegovi neprijatelji...".

Pa tko si ti bio, Sibirče? Rus, Grigorij Rasputin? Gdje je o tebi napisana istina, a gdje laž? Kako se snaci? Kako razumjeti bit stvarnosti, naše predodređenje, od čega trebamo poći? Što nam može pomoći, koja velika djela, da bismo razotkrili gdje je istina, a gdje laž? Gdje se nalazi duhovnost i iskrenost, gdje težnja za

* Papa Ivan XXIII (1881.-1963.). (Napomena prevoditeljice).

sveznanjem? Možda se možemo potruditi shvatiti svojim srcem?
Nisam pisao stihove, ali tebi, Grigorij Rasputin, želim posvetiti
svoju prvu pjesmu.

Čitaju "Anastaziju", i iskrene stihove pišu. Evo što sam o
tebi uspio napisati. Oprosti, ako je negdje rima slaba.

Posvećeno
Grigoriju Rasputinu

*Nisi li polupismen? Polupismen si.
Iz cedrove šume, zar nije tako?
Bos si. Ti od Sibira-od Rusijice
Nećeš samo jedne čizme stresti.*

*Ja se k caru spremam. Ta pomoći ču dragome mome
Izdržati još malčice.
Ja se spremam put Rusije, put Rusije-majke.
Ne bi li barem otpila gutljaj s okusom crnogorice.*

*Što? Husari? Razvratnici, oni što smjeli ste,
Zavodnici i junaci?
Ta pogledajte, pogledajte kako se treba
Zabavljati! Ah, vi mudraci!*

*Grad Petra u pariškoj odjeći,
Ali korzeti neće stegnuti srca!
Svjetskih dama treperili su pogledi,
Kad su najednom ugledale Sibirca.*

*A on što pošao je na jutarnju,
Molitvom neće odriješiti grijehe,
Slušao je kad je Ona šaptala,
Samo je jedna zamolila neka pode: - Odlazi!*

*U doba mraka i urlika
Kad zvijer proždire tijela.*

*Ti si se držao rasplamsala srca,
Ali više nećeš moći. Odlazi!*

*Zvjerstva ti nećeš znatno usporiti,
Samo trenutak i već ćeš se spasiti.
Ja – Rusijo! Neću li požaliti?
Ti više nikad nećeš zapjevati.*

*Ti se u šumu od cedra vrati, ja ču ustati!
I sve što zaželiš, zamoli...*

*- Ah! Da mi je u banju sada!
S tobom!
Granjem od brezovine, i od crnogorice
Ja bih po tebi lakomislenoj,
Ostat ču Rusijo s tobom!*

*Vrijeme je mrmljalo u vatri bezumlja,
A u Griške – izrešetane grudi.
Crnka je škriputala:
Odmakni se, Sibirče! Otidi!*

*Na pola trena još zadržat ćeš me,
Ali tad snaći će te
Takva pokora,
Za koju još Zemlja nije znala!*

*Ti si – junak, a bit ćeš – besramnik.
Na boci s otrovom je – tvoj lik.
I naraštaji što zahvaljujući tebi spašeni su
Pljunut će ti u dušu, jer si prostak.*

*Otidi! Ja imam sve moći sada, ja imam svu vlast!
Želiš li, tij u nebesa podi!
Samo trenutak. Zar nije jasno?
Samo trenutak moj vrati, što će doći!*

- Ah! Da je madejre, pa u banju!
Ja bih ti pokazao onda.
Sibirac si, kažeš. A ja sam seljak.
Pa što moliš, budalo, tada?

I izrešetan, i utopljen,
I u zabiti spaljen, u boli.
Nad Rusijom će se za vjetra proljetna
Odmah razletjeti njegov pepeo.

- Što je, seljače? Škriputa mrak.
Gdje ti je grob? A gdje lice?
Danimu što si ih proživio nema povratka.
A potomci će ti gledati u lice.

Pokaži! Ja dajem vlast!
Ti im pokaži račun bez naplate,
Ili, možda, želiš zaplakati?

Ispalio je Griška kao olovni metak:
- Ah, lud sam, vraže – sad računi,
sad placi.
Pa što kažete na banju, momci,
Nije li vrijeme da se podemo brčkati?!

Grigorij Rasputin iz cedrove šume obilježio je život dorevolucionarne Rusije, jer je želio spriječiti metež revolucije. I poginuo je.

Anastazija također živi u cedrovoj šumi i želi činiti ljudima dobro. Ona jednako tako želi nešto spriječiti. A kakvu je njoj sudbinu pripremilo naše društvo?

STROJ ZA PROIZVODNNU NOVCA

Prvih dana moga druženja s Anastazijom, prihvatio sam je kao pustinjakinju osobita svjetonazora. A sada, nakon svega što sam o njoj čuo i pročitao, nakon što se ona počela pojavljivati u našim životima, ona je postala neka iznimka. U glavi mi se pojavila zbrka. Trudim se, iako s naporom, odbaciti gomilu obavijesti i zaključaka, i vratiti se jednostavnim, prvim utiscima. I odgovoriti na pitanje koje mi često postavljaju: "Zašto nisi odveo Anastaziju iz tajge?" Tako sam želio odvesti Anastaziju iz tajge! Ali sam shvaćao da to nije moguće učiniti nasilu. Trebalo joj je pokazati kako ona može pronaći smisao i imati dobrobiti, živeći u našem društvu. Razmišljao sam koje njezine sposobnosti mogu iskoristiti, a da koriste i njoj, i ljudima, i mojoj tvrtki. I onda sam shvatio: Anastazija, koja stoji pred mnom je pravi stroj za proizvodnju novca. Zahvaljujući njezinim sposobnostima, mnogi će se ljudi moći jednostavno izliječiti od najrazličitijih bolesti. Iako ona neće postaviti nikakvu dijagnozu, nego će jednostavno ukloniti iz organizma sva bolna mjesta. A tijelo čak neće niti dodirnuti. Ja sam ovo provjerio na sebi. Ona u potpunosti usmjerava pažnju. Ona promatra svojim milim sivoplavim očima, bez treptaja. A tijelo kao da postaje toplo od njezinog pogleda, čak se i noge počinju znojiti. Putem znoja upravo izlaze najrazličitiji otrovi.

Ljudi plačaju mnogo novca za lijekove i operacije. Ne pomogne li jedan liječnik, otići će k drugome, k ljudima s izuzetnim sposobnostima, k terapeutima-bioenergetičarima, ne bi li se izliječili od samo jedne bolesti. Utrošit će katkad tjedne,

mjesece, godine, a ovdje – svega nekoliko minuta. Računao sam, kad bi ona na jednog pacijenta utrošila petnaest minuta i za to uzela samo deset dolara (iako mnogi iscjeljitelji uzimaju i više), tad bi za sat vremena to bilo četrdeset dolara. No to još uvijek nije krajnji iznos. Neke operacije, koje se plaćaju, stoje i do deset tisuća dolara, pa i više...

Izgledalo je tako kao da sam smislio dobar komercijalni plan. Odlučio sam pojasniti neke detalje, pa sam upitao Anastaziju:

- Ti, dakle, možeš ukloniti iz organizma sva bolna mjesta?
- Da – odgovorila je Anastazija. – Mislim da mogu sva.
- Koliko ti treba vremena za jednog čovjeka?
- Katkad jako puno vremena.
- Puno – koliko puno?
- Jednom mi je trebalo više od deset minuta.

- Deset minuta – to je sitnica. Ljudima trebaju godine ne bili se izlječili.

- Deset minuta je jako puno, uzme li se u obzir da se u to vrijeme ja nekako trebam koncentrirati i zaustaviti proces razumijevanja...

- Neće se ništa strašno dogoditi ako razumijevanje malo pričeka. Ti ionako znaš mnogo. Evo, ja sam tu nešto smislio, Anastazija.

- Što si smislio?

- Ja će te odvesti. U velikom će gradu unajmiti za tebe prostrani ured, napravit će reklamu, i ti ćeš liječiti ljude. Ljudi će imati od tebe mnogo dobrobiti, a mi ćemo imati lijepi prihod.

- Ali ja katkad ionako liječim ljude. Kad oblikujem različite okolnosti, što će se dogoditi ljudima iz seoskih ljetnikovaca, da bih im pomogla shvatiti biljni svijet koji ih okružuje. Tad moj zračak može i bolesti iz njih ukloniti, samo što ne želim sve...

- Ali oni niti ne znaju da to upravo ti činiš. Ne samo što ti nitko za to ne plaća, nego ti čak ne kaže ni hvala! Ti ništa ne dobivaš za ovaj posao.

- Dobivam.

- Što?

- Mene to veseli.

- Pa dobro! Nek' te i veseli, nek' ti je i lijepo, a tvrtka nek' ima još i – prihod.

- A što ako poneki čovjek neće moći platiti liječenje?

- Zašto odmah pronalaziš svakakve sitne nijanse? To se tebe ne tiče. Imat ćeš svoje tajnike, činovnike. Ti trebaš misliti o liječenju, usavršavati se, pohađati seminare ne bi li razmijenila iskustvo. Ti sama znaš na koji način radiš, kako radi tvoj zračak, kako djeluju mehanizmi, je li?

- Znam. I u vašem se svijetu zna za ovaj način. Za njega znaju liječnici, znanstvenici, profesionalci. Ili osjećaju njegovo blagotvorno djelovanje. U bolnicama se trude razgovarat iako s bolesnicima, ne bi li ih ohrabrili i oraspoložili. Liječnici su već davno shvatili da je bolest teško izliječiti i da lijekovi neće pomoći ako je čovjek u depresiji. I ako se čovjeku obratimo s ljubavlju, bolest će brže proći.

- Ali zašto se nitko ne trudi shvatiti i usavršiti ovaj način liječenja kao i ti?

- Mnogi se znanstvenici trude ne bi li shvatili. Kao i mnogi ljudi, koje vi zovete narodnim iscijeliteljima, i koji se služe ovim načinom. Pa i uspijevaju pomalo. Na ovaj je način iscijeljivao Isus Krist i sveti ljudi. U Bibliji se puno priča o ljubavi. Stoga što je to osjećaj, koji blagotvorno djeluje na čovjeka. On je najjači od svih.

- Zašto liječnici i iscijelitelji pomalo uspijevaju, a tebi to jednostavno uspijeva i s puno uspjeha?

- Zato što oni žive u vašem svijetu, i morali su kao i svi ostali iz vašeg svijeta, primiti zle osjećaje.

- Kakvi zli osjećaji, zbog čega ih spominješ?

- Vladimire, zli osjećaji su: zloba, mržnja, ljutnja, ljubomora, zavist... i drugi. Oni i njima slični slabe čovjeka.

- Pa zar se ti, Anastazija, rijetko ljutiš?

- Ja se nikad ne ljutim.

- Dobro, Anastazija. Nije važno zbog čega se pojavljuje ovaj

učinak. Važan je krajnji rezultat i dobrobit koju može dati. Reci, jesи li zainteresirana poći sa mnom i liječiti ljude?

- Vladimire, ta ovdje su moj dom i moja domovina. I samo ovdje ja mogu ostvariti ono za što sam predodređena. I ništa drugo neće čovjeku dati više snage, nego njegova domovina, prostranstvo Ljubavi, što su ga stvorili roditelji. Liječiti ljude, poštovati ih od fizičkih bolesti, ja mogu i na udaljenosti, uz pomoć svoga zračka.

- Pa dobro! Ne želiš li poći, onda liječi na udaljenosti! Dogovorit ćemo se gdje će dolaziti oni što se žele izlijeciti. Oni će platiti, a ti ćeš ih za određeno vrijeme iscijeliti. Napraviti ćemo raspored. Slažeš li se s time?

- Vladimire, ja shvaćam da ti želiš imati mnogo novca. Imat ćeš ga, i ja će ti pomoći. Ali do njega ne treba doći na takav način. U vašem svijetu uzimaju novac za liječenje, i drukčije se ne može u vašem svijetu. Ali ja će to radite činiti bez novca. I osim toga, ja ne mogu sve liječiti, jer ne znam uvijek u kojim slučajevima iscijeljivanje može donijeti dobrobiti, a u kojima biti štetno. Ali ja će se potruditi steći uvid i shvatiti. I čim uspijem shvatiti...

- Kakva besmislica? Na koji to način iscijeljivanje i liječenje čovjeka može biti štetno? Ili misliš da može biti štetno za tebe?

- Iscjeljivanje fizičkih bolesti često nanosi štetu onome koji se iscijeljuje.

- Anastazija, ti si zbog svojih mudrovanja izokrenula shvaćanja dobra i zla. Liječnike je uvijek poštivalo društvo, iako su tražili novac za svoj rad. Ti se stalno pozivaš na Bibliju, iako se i u njoj to ne poriče. Pa onda odbaci svoje sumnje. Izlijeciti čovjeka – uvijek je dobro!

- Shvaćaš, Vladimire, ja sam vidjela... Djed mi je pokazao kakvu štetu može nanijeti iscijeljivanje kad ono nije promišljeno, kad u iscijeljivanju ne sudjeluje sam bolesnik...

- Vi imate nekakvu svoju posebnu filozofiju. Ja ti predlažem zajednički posao, a zbog čega ti navodiš primjere?

svoje navike. One su se upravo i pojavile kao posljedica tvojih bolesti. Nisam naštetila tvojoj duši.

Postalo mi je jasno. Nema smisla uvjeravati Anastaziju u važnost dobivanja prihoda od njezinih iscijeljiteljskih sposobnosti dok ona nešto potpuno ne shvati. Rušio se moj komercijalni plan. Primjetivši, zacijelo, moje neraspoloženje, Anastazija je rekla:

- Ne uznemiruj se, Vladimire, potrudit ću se sve brzo shvatiti, a sad, ako ti doista želiš pomagati sebi i ljudima, a ne samo proizvoditi novac, ispričat ću ti o načinima uz pomoć kojih se čovjek može sâm izlječiti od mnogih bolesti, i pritom bez neželjenih posljedica, koje se javljaju kad se netko treći želi umiješati u njegovu sudbinu. Ako želiš saslušati dokraja...

- A što mi drugo preostaje činiti? Tebe je ionako nemoguće razuvjeriti. Pričaj!

- Ima nekoliko glavnih uzročnika bolesti ljudskoga tijela: njegova sposobnost osjećanja koja može biti štetna, osjećaji, navika uzimanja hrane koja nije usklađena s prirodom, sastav hrane, nedostatak bližeg i krajnjeg cilja, pogrešna predodžba o svojoj biti i o svome predodređenju. Da bismo se uspješno suprotstavili bolesti tijela, pomažu nam pozitivni osjećaji, mnoge biljke, drukčije vrednovanje svoje biti i smisla svoga predodređenja. Oni mogu znatno promijeniti ne samo fizičko stanje, nego i duševno...

Već sam ti govorila o tome kako se može povratiti veza čovjeka s biljkama u uvjetima vaše stvarnosti... I ako se osobno i neposredno povežemo s ovim biljkama, lakše ćemo shvatiti i sve ostalo.

A zračak Ljubavi može izlječiti mnoge bolesti svoga bližnjega, pa čak i produžiti život, stvorivši uokolo njega prostranstvo Ljubavi.

Pa i sam čovjek, koji je sposoban izazvati pozitivne osjećaje, može uz njihovu pomoć ublažiti bol, izlječiti tijelo od bolesti i čak se i otrovima suprotstaviti.

- Na što misliš kad kažeš izazvati, kako se može misliti o dobrom kad boli Zub ili želudac?

VIŠNJA

- Vladimire, prisjeti se svega što te povezuje s tim drvetom! Prisjeti se, počam od trenutka kad si se s njime prvi put povezao!

- Pokušat će, ako ti je to važno!

- Da, jako je važno.

- Vozio sam se autom. Ne sjećam se kuda. Zaustavio sam se na glavnoj tržnici. Zamolio sam vozača da pode kupiti voće. Ja sam ostao sjediti, pa sam promatrao kako ljudi koji su odlazili s tržnice, nose različite mladice.

- Promatrao si ih i čudio se. Čemu?

- Zamisli, lica su im bila radosna, zadovoljna. Na ulici je bila kiša i bilo je hladno, a oni su vukli nekakve mladice, nekakvo korijenje povezano u krpe, nije im bilo lako, ali su im lica bila zadovoljna. A ja sam sjedio u toplini putničkoga salona u autu i bio žalostan. Kad se vozač vratio, pošao sam na tržnicu. Obilazio sam i obilazio prodavače, pa sam kupio tri male mladice višnje. Kad sam ih stavljao u prtljažnik automobila, vozač je rekao da sama višnja neće ostati živa, jer joj je korijenje jako kratko podrezano, i bilo bi bolje odmah je odbaciti, no ja sam je ostavio. Ona je bila najljepša. A zatim sam ih sam posadio u vrtu svoje kuće izvan grada.

Za višnju s kratko podrezanim korijenjem ubacio sam u jamicu nešto više crne zemlje, mrvicu treseta i još nešto od gnojiva.

- Pokušavši joj pomoći, ti si uz pomoć gnojiva spalio još dva mala korijena višnje.